

[Socialministeren.]

Minister i Almindelighed og som Socialminister i Særdeleshed overfor den nuværende politiske Kombination, haaber jeg altsaa paa, at alle de 3 Konventioner kan blive vedtaget.

Stegger Nielsen: Det ærede 11te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) udtalte, at Sagen laa fuldt oplyst, og at det var mærkeligt at sige for vort Lands Vedkommende, at disse Spørgsmaal ikke vedrører os; thi vi er jo Medlemmer af Folkeforbundet. Jeg gentager, at vi jo har arbejdet med paa dette Omraade, selv om det, som det nu blev oplyst af den højtærede Minister, har været i mindre Omfang. Men jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i, at Sagen ligger oplyst — det var særlig vedrørende det første Konventionsudkast, at det ærede Medlem gjorde dette gældende. Der staar udtrykkeligt i Skrivelsen fra Arbejdsbureauet i Anledning af, at det daværende Folketingsudvalg havde stillet Forespørgsel om den specielle vestjydske Skoleordning, altsaa i Svaret fra Hr. Albert Thomas:

„I Deres Brev har De i Enkeltheder udviklet de særlige Forhold, der knytter sig til „den vestjydske Skoleordning“, og det forekommer mig, at dette Spørgsmaal er noget vanskeligere at løse.“

Og senere siger han, at

„selv om Antallet af aarlige Undervisningstimer meget vel kan svare til eller endog overstige Antallet af Undervisningstimer i de andre Tilfælde, forekommer det mig, at der her kan være en Uoverensstemmelse med Konventionens Bestemmelser. Det vilde uden Tvivl have været at foretrække, om Konferencen var blevet gjort opmærksom paa dette særlige Tilfælde. Den vilde da sandsynligvis have vedtaget en Redaktion af Artikel 2, som havde taget Hensyn til en saadan Skoleordning.“

Jeg vil i denne Forbindelse udtale min Beklagelse af, at den Delegation eller Repræsentation, som man stadig paaberaaber sig vi har store Forpligtelser overfor, den Delegation, der optræder paa vore Vegne i Genève — og det er jo i og for sig rigtigt —, altsaa ikke, som det synes, tilstrækkelig klart har oplyst Konferencen om de særlige danske Forhold, idet denne senere kan udtale, at havde den været bekendt med disse Forhold, vilde den have formet sit Udkast paa en noget anden Maade, end Tilfældet nu blev. Og i hvert Fald aabner denne Skrivelse fra Arbejdsbureauet jo en Mulig-

hed for, at der er en Uoverensstemmelse til Stede mellem Konventionen og en bestaaende Lovgivning i vort Land. Endelig siges der om dette — det var ogsaa noget, som det ærede 11te tingvalgte Medlem meget stærkt understregede: at naar denne særlige Skoleform var af saa ringe Omfang, som Tilfældet er, saa havde Arbejdsbureauet dog ment at kunne give sin Tilslutning til at anbefale, at vort Land ratificerer Konventionen — der siges i dette samme Svar fra Hr. Albert Thomas:

„Men hvis imidlertid, saaledes som det er muligt at tro det efter de i Deres Brev anvendte Udtryk, det Antal Børn, der berøres af denne Skoleordning, er ganske ringe, synes det mig dog ikke, at dette Forhold er af en saadan Natur“
o. s. v.

Men vi mener netop, at den vestjydske Ordning ingenlunde har et saa ringe Omfang. Den gælder dog Vestjylland, Ringkøbing og Ribe Amter i hvert Fald og en Del af Vejle Amt, og det kalder jeg ikke et saa ringe Omraade i Forhold til vort Lands Størrelse for den Skoleordning, som der her af Arbejdsbureauet er stillet Forslag om at anerkende som værende i Misforhold til Konventionsudkastet. Det har netop for Venstre været det væsentligste Punkt. Vi ønsker derfor Udkastet prøvet endnu en Gang i et Udvalg.

Det forekommer mig ogsaa, at der kunde være Grund til — jeg nævnte det ikke i min Indledningstale, fordi jeg synes, det hører hjemme under Udvalgsbehandlingen — at faa oplyst, hvorledes man skal opfatte Udtrykket i Arbejdsbureauets Svar „lettere Arbejde“, og hvilken Myndighed der skal overvaage Overholdelsen. Jeg ser, at Arbejdsbureauet siger, at det skal være de nationale Myndigheder. Men de skifter, og det kunde ogsaa tænkes, at Opfattelsen kunde blive skiftende, og at der kunde blive Fortolkninger af en saadan Art, at de kunde hindre det Forhold, der hersker rundt omkring i vort Land, ikke mindst i mange Smaakaarshjem paa Landet, hvor man paa en god og frugtbringende Maade for Hjemmet og for Barnet benytter dettes Arbejdskraft i dets Fritid i et rimeligt og ingenlunde urimeligt Omfang. Jeg tror at kunne sige, at ingen kan tænke sig Muligheden af, at nogen i vort Land vilde misbruge Børns Arbejdskraft paa Bekostning af Skolegangen; vi har i saa Henseende en fuldt ud betryggende Lovgivning ikke alene for Børn, men ogsaa for unge Mennesker, og hvis Resultatet blev, at Lovgivningsmagten traadte ind paa disse Omraader,